

quae laetior affulgere incepérat, fore vt dehinc perpétua et constanti frueretur valetudinis prosperitate, timorque incellit omnes proh dolor! minime vanus de viri meritissimi et examissim optimi salute.

Quibus de rébus quum certo sciam multo, quam mea, libentius illa lectum iri, quae scripsit harum rerum peritissimus artifex, vir nobilissimus atque experientissimus D. B. H. L. LEMBKE, qui a diuturno inde tempore fuit aegrotanti valetudinis causa a consiliis, in medium iam ea ipsa producam. Ita et initium malorum et euentum describit vir praestantissimus:

„Elapsis quinque vel sex, et quod excurrit, annis, Nobilissimus Dominus Senator vitam infirma valetudine degebatur. Partim malo Hypochondriaco, partim doloribus rheumaticis vagis vexabatur; humores vero corporis totius in pejus semper rubeant, et præsertim acidum primorum viarum abundabat. Quibus ex malis appetitus prostratio, tussis sicca, matutinus ructus et vomitus lymphæ viscidæ acideque ortum trahebant. Iisdemque ut obviam iret morbis ante quatuor annos iter ad aquas Pyrmontanas instituebat æger, quarum usus effectum præstabat optimum. Adhuc divus Senator tumor, qui Steatoma dicitur, per multos annos laborabat, in femore sinistro, parte superiori, latere exteriori, versus inguen sito. Qui tumor quamquam diu ante fine dolore latuerat, tamen exente anno 1762 magna incrementa sumvit, ipsique femoris motui magnum posuit impedimentum. Quin dolore hujus partis increcente, vasa sanguifera ipsa in magnam iaciverunt capacitatem; imo color etiam ita fuit immutatus, ut, ne subsequatur carcinoma, timere inciperem. Quia de re suadere, ut extirparetur iste tumor, mearam partium esse, judicabam. Quam quidem operationem Doctiss. et Experientiss. D. Zacharias Vogel, Collega et Amicus meus æstumatiss. ex voto et ut integra restitueretur sanitas, 1763. mense Aprili perficiebat. Atque ab eo inde tempore prosperior multo videbatur valetudo per spatium unius anni. Sensim autem mala initio depicta, nempe ructus, vomitus humoris acidi et viscidæ matutinus, appetitus prostratus, tussis sicca et clangosa, lassitudo corporis, recrudecebant omniaque prope artis nostræ adminicula eludebant. Subito ex eadem cohorte malorum, ipso initio anni 1764. vomitus cruentus magno cum impetu binis vicibus magnaquantitate ortum duxerat. Sed istud quoque malum datis optimis medicamentis fuit superatum. Tantum corporis robur justum atque naturale videbatur etiamnum desiderari. Quia de causa iterum ad aquas minerales configere Pyrmontanas, quasi sacram ancoram, statuebat æger, in quo itinere ipso consilium Experientiss. Consiliarii aulici et Archiatris sacri palatii, Excellentissimi Werlhofii, Hannoveranorum Podalirii, implorabat. Quo accepto tamen frustra fuit, quia debilitas corporis etiam exinde in dies accrescere videbatur. Denique initia hujus, quem nunc agimus, anni Vir Nobilissimus levi morbo catarrhalis fuit correptus, lassitudo que corporis gravior atque somniculosior doloresque vagi quarumvis partium, præsertim extremitatum corporis, præterea tussis sicca, matutinus materiae viscidæ vomitus, appetitus prostratus, auctor L. Linggi et Scovellus lividus, vel potius carulcus, infestans pedes, magnum istud nimis quam auxerunt, frustra remedii efficacissimis adhibitis. Quæ mala omnia licet ex communi amicoque consilio optimi et amicissimi Collegæ, Viri nobiliss. et experientiss. D. Trendelenburg, præstantissimis tentarentur medicamentis, extirpari tamen minime potuerunt. Sed potius morbus ipse in febrim lentam abiit. Quo facto acredines humorum ad summum augebantur, corpus emaciabatur, raucedo atque tussis materiam protrudens valde viscidam increcebat, vires denique omnes prosternebantur, quod signum ipsum erat læsi parenchymatis pulmonum; quibus omnibus leve postremo delirium superveniebat. Atque ita consumtus tandem tot malis tamque pestiferis placide obdormivit Vir Nobilissimus, quem Amicum ego Agnatumque et Fautorem Optimum vehementer desidero.“

Reliquit vero hanc mortalitatem a. d. VI. Mai. hora nocturna undecima abiitque ad Seruatorem, quem tantopere semper animo dilexerat. Cuius postremum epulo diuinitus instituto usus est proxima die Dominica Quasimodogeniti, ministrante amoris pariter atque muneric causa Mystagogo ipsius fidelissimo, viro admodum reuer. et præclariss. GE. HERM. RICHERTZIO, Pastore gregis sacri Iacobaei longe meritisimo, reu. ministerii Seniore plurimum venerando.

Itaque quando spes nostræ euanuerunt, euenit vero tristissimum illud, quod timuimus, o quid Vobis tandem animi est, qui plus caeteris omnibus in acerbo Viri occasu amisisti, Vxor amantisima, Liberi, quotquot non estis miserandæ sortis ignari, Frater vnice, vnica Soror, Agnati, Cognati, Affines, Amici? Vestram vero pietatem, nemo tam est inhumanus, qui vituperet. Sed tamen ipsi videtis, Vobis quid debeatis Vos inter Vos, quid debeatis rationi atque religioni, denique quid debeatis DEO. Nam illi ipsi, quem lugetis, nihil superest amplius, quod debeatis, nisi id, quod tanto cum dolore, lubentissime tamen, tribuitis, nempe gratam fidelemque meitorum eius et virtutum omnium memoriam. Caeterum o! quam Ipsi nunc bene est!

Sed viri exuiae quum hodie tradantur sepulturae, officii memor mei meaque erga VOS obseruantiae, MAGNIFICI et ILLVSTRES Reip. CONSVLES, summe venerab. reuerendo Canonicor. Collegio PRAEPOSITE, Generofissime Eorundem DECANE, summe reuer. atque excellentiss. Sacr. PRAESVL, nobiliss. prudentiss. consultiss. atque experientiss. Reip. SYNDICI et suarum quilibet artium DOCTORES, admodum reuerendi et præclariss. Sacri Ord. SENIOR, PASTORES atque SYMMYSTAE, nobiliss. generof. prudentiss. atque ampliss. Reipubl. SENATORES, PROTONOTARIE et SECRETARI, omnesque, qui pietatem colitis, virtutem amat, merita suspicitis, eius ut rei documenta detis, decorando pompam funebrem honorifico comitatu et frequenti, humillime decenterque et humaniter

rogo atque oro.

P.P. ipso exequiarum die XVI. Mai. A. CCCLXVI.